

καλεστικούς: καί στο φύτευμα καί στο σκάψιμο τῶν κτημάτων καί στή 'σοδειά τῶν ξύλων καί εἰς ἄλλας γεωργικάς ἐργασίας μέ μόνην ἀμοιβήν τόν καλόν λόγον τοῦ νοικοκύρη καί πλουσιοπάροχον γεῦμα.

Ἦτο Ἰούλιος μῆνας. Ὁ κύρ Γιάννης Βαλωνίτης εἶχε κάλεσμα στο θέρους. Καμμιά τριανταριά κορίτσια ἀπό 16 ἕως 25 χρονῶν,

... ὁ Γιάννης τοῦ Γιαλοῦ ἔβαλε τὰ κλάμματα...

ξύπνησαν αὐγή-αὐγή καί μέ τὰ κοφτερά τους δρεπάνια στὸν ὦμο ξεκίνησαν γιὰ τὰ χωράφια τοῦ κύρ Γιάννη νὰ θερίσουν τὰ σπαρτά

καί πρωτίστως ἀπετάθησαν πρὸς τὰς Ἀρχὰς τῆς Σκύρου, μέ τὸ θάρρος τῆς συμπεθεριάς βέβαια, καὶ ἐξήτησαν νὰ τοὺς παραχωρηθῇ ὁ πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς νήσου εὐρὺς καί ἀσφαλὲς λιμὴν τῆς Καλαμίτσας, πρὸς συνοικισμόν. Καίτοι δὲν ἤμπορῶ νὰ παραδεχθῶ, ὅτι οἱ συμπατριῶταί μου ἐμνησιμάκουν κατὰ τῶν ψαριανῶν διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῶν κοριτσιῶν των, ἐν τούτοις δικαίως ἢ ἀδίκως ἠρνήθησαν διαρκήδην νὰ δεχθῶν τοὺς ψαριανοὺς εἰς τὸ νησί των.

Σημειωτέον ἀκόμη καί τὸ ἐξῆς: ὅτι ἡ ἀφίξις τῶν σκυριανῶν κοριτσιῶν εἰς τὰ Ψαρά ἐγένεεν ἀφορμὴ νὰ παραλάβουν αἱ ψαριαναὶ τὸ σκυριανὸν ἔνδυμα καί τὸ σκούφωμά των, τὰ ὅποια καί διατηροῦν καί μέχρι σήμερον, ἐξ οὗ καί πιστοποιεῖται τὸ γεγονός τῆς ἀρπαγῆς.

Α. Γ. Κ.

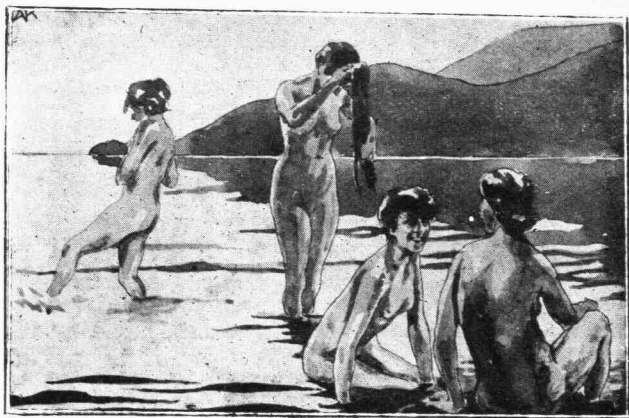
του. Οἱ ἄνδρες τοῦ συνώδευαν τίς γυναῖκες: γονεῖς, σύζυγοι, ἀδέρφια καὶ συγγενεῖς των ἀπέμειναν στὸ μεγαλύτερο κτῆμα, ποῦ ἦσαν τρία-τέσσερα ἀλώνια καὶ μία μεγάλη ἀποθήκη γιὰ τὸν καρπὸ καὶ τὰ ἄχυρα, μισὴ ὥρα πρὶν μακρυνᾶ ἀπὸ τοῦ ἄλλα χωράφια ποῦ ἔπρεπε νὰ θερίσουν τὰ κορίτσια, καὶ ἔστειλαν μαζὶ τους, τάχα γιὰ νὰ τίς φυλάγῃ, τὸ Γιάννη τοῦ Γιαλοῦ, ἓνα ἡλίθιο παλληκάρι, ἓνα κρεμανταλᾶ, ὡς ἐκεῖ ἀπάνω, ποῦ ἦταν τὸ παίγνιο καὶ ἡ διασκέδασις ὅλου τοῦ νησιοῦ. Μπρὸς ὃ Γιάννης τοῦ Γιαλοῦ, μ' ἓνα καλάμι στὸν ὦμο γιὰ τουφέκι, καὶ πίσω τὰ κορίτσια φθάσανε στὸ πρῶτο χωράφι κ' ἔκατσαν νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ νὰ κολατσίσουν. Ἔδωσαν καὶ τοῦ Γιάννη τοῦ Γιαλοῦ ἓνα ξεροκόμματο ἀπὸ κρίθινο φωμί καὶ τοῦ εἶπαν νὰ κάτση ἀπὸ κάτω ἀπὸ μίαν ἀγριαχλαδιὰ καὶ νὰ τίς φυλάγῃ. Ἀλλὰ ὃ Γιάννης τοῦ Γιαλοῦ ἔδειξε διάθεσι πῶς ἤθελε νὰ φύγῃ καὶ τότε ἡ ζωηρότερη ἀπὸ τὰ κορίτσια, ἡ Καλὴ τοῦ Κώστα, ἔκοψε μιὰ βαμβακερὴ κλωστή καὶ τὸν ἔδεσε ἀπὸ τὴν ἀχλαδιὰ.

— «Στάσου νὰ σὲ δέσω ἐγὼ νὰ μὴ μπορῇς νὰ φύγῃς!» τοῦ εἶπε.

Καὶ ὃ Γιάννης τοῦ Γιαλοῦ ἔβαλε τὰ κλάμματα πρὸς μεγάλην θυμῆδιαν τῶν κοριτσιῶν. Ἀφοῦ ἐπρογευματίσαν, ἐφόρεσαν τ' ἀσπρομάντυλα στὸ κεφάλι των κ' ἐμπῆκαν τὰ κορίτσια ζωνρὰ καὶ εὐθυμα στὸ χωράφι μὲ τὰ πλούσια σπαρτὰ καὶ ἄρχισαν νὰ θερίζουν μὲ τραγούδια, ποῦ ἀντηχοῦσαν στὰ γύρω βουνά. Κοντὰ τὸ μεσημέρι οὔτε στάχυ δὲν εἶχε ἀπομείνει ὀλόρθο· τὸ ξανθὸ χωράφι ἔμοιαζε τῶρα σὰν κουρεμένη κεφαλὴ. Ἀφῆκαν τὰ δρεπάνια τους κάτω ἀπὸ τὴν ἀχλαδιὰ καὶ ροδοκόκκινες ἀπὸ τὸ λιοπύρι ἐκάθησαν στὸν ἀραιὸ τοῦ δένδρου ἤσκιο νὰ ξεκουρασθοῦν καὶ νὰ γευματίσουν, ὅταν ἡ Καλὴ τοῦ Κώστα ἐπρότεινε νὰ μὴ φάγουν ἐκεῖ, παρὰ μιὰ καὶ καλὴ νὰ πᾶνε στὸ ἄλλο χωράφι, ποῦ ἦταν κοντὰ στὴ θάλασσα, νὰ κολυμπήσουν, νὰ δροσισθοῦν στὸ γιαλὸ καὶ ἀφοῦ γευματίσουν, νὰ καθήσουν κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη βαλανιδιὰ, ποῦ ἔχει ἤσκιο πυκνὸ καὶ ν' ἀναπαυθοῦν. Ἡ πρότασις ἐγίνε δεκτὴ μὲ χαρὰ καὶ λέγοντας καὶ κάνοντας, ἔλυσαν τὸ Γιάννη τοῦ Γιαλοῦ ἀπὸ τὸ δένδρο, ἐπῆραν τὰ δρεπάνια καὶ τὰ καλαθάκια μὲ τὸ φαγί των κ' ἐπροχώρησαν νὰ πᾶνε στὸ χωράφι, ποῦ ἦταν κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιὰ. Στὴ μέση τοῦ χωραφιοῦ ἦταν μιὰ μεγάλη βαλανιδιὰ, ποῦ στὸν ἤσκιο τῆς ἀποκάτω μποροῦσαν νὰ χωρέσουν περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸ ἀνομάτοι. Ἀπόθεσαν τὰ καλάθια καὶ τὰ δρεπάνια των κοντὰ στὴ ρίζα τῆς βαλανιδιᾶς, ἔδεσαν πάλι τὸ Γιάννη τοῦ Γιαλοῦ μὲ μιὰ κλωστή ἀπὸ ἓνα χαμόκλαδο γιὰ νὰ μὴ φύγῃ καὶ πάῃ στὸ γιαλὸ ποῦ θὰ πῆγαιναν αὐταῖς, μὲ χοροπηδήματα ἔφθασαν στὴν ἔρημη ἀκρογιαλιὰ καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὴν παραφυλάγῃ κανένα ἀδιάντροπο μάτι, ἐγδύθησαν γλήγορα-γλήγορα καὶ σὰν νεράϊδες, μὲ βήματα γοργὰ καὶ φοβισμένα ἔπεσαν στὰ κρυσταλλένια νερά τοῦ γιαλοῦ.

Ἡ θάλασσα τοῦ κόλπου, ἀστραφτερὴ σὰν καθρέπτης, ἀκίνητη σὰν ἀπὸ λάδι, δὲν ἄφινε οὔτε ἓνα κυματάκι νὰ ξαπλωθῇ στὴν πλα-

τειά ἀμμουδιά. Καί μόνο ἀπό τόν ἀριστερό κάδο μιὰ βαθυγάλαξη λουρίδα ἄρχιζε νά ἀπλώνεται καί νά μακραίνει ἕως τά μισά τοῦ κόρφου γιά νά σθύση κι' αὐτή παρέκει στήν ἀπανεμιά, ποῦ ἔκανε τὸ ἀντικρυ τοῦ κόρφου ξερονήσι. Τὸ λεπτὸ καί δροσερὸ ἀεράκι, ποῦ ἐφυσοῦσε ἔξω στοῦ πέλαγο, ἔφθανε κάπου μὲ ἐλαφρὲς σπιλάδες ἕως τὴν ἀμμουδιά, ἐρρυτιδῶνε πότε καί πότε τὴν ἡρεμὴ ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ καί ἀνέμιζεν ἐλαφρὰ τὰ δολόξανθα καί τὰ μαῦρα, χυμένα στίς πλάτες μαλλιά τῶν κοριτσιῶν. Μιά - μιὰ ποῦ ἐγδύνετο, ἐτύλιγε τὰ ροῦχα της, τ' ἀπόθετε στήν ἄμμο καί δειλὰ - δειλὰ ἐπροχωροῦσε στήν ἀκτὴ δλόγυμνη σὰν νεράϊδα· κ' ἔπειτα, ὅταν ἔφθανε στήν ὄχθη,

«... ἔβλεπες σώματα λευκὰ σὰν ἀγάλματα ἀπὸ ἀρχαῖα μάρμαρα...»

μὲ παιγνιδιάρικα κινήματα, σκυμμένη λίγο ἀπὸ ντροπὴ γιὰ τὴ γυμνότητά της, ἔκανε γλήγορα-γλήγορα τὸ σταυρὸ της, ἔπαιρνε ὕστερα νερὸ μὲ τὸ χέρι κ' ἔβρεχε τίς ἀμασχάλαις της, καί μὲ δυὸ τολμηρὰ πηδήματα ἔπεφτε στοῦ διάφανο νερό. Ἐβλεπες σώματα μελαχροινά, ἔβλεπες λευκὰ σὰν ἀγάλματα ἀπὸ ἀρχαῖα μάρμαρα σώματα, ἔβλεπες κορμοστασιὲς χωρὶς ψεγάδι κι' ἔλεγες: ποῦ ἦσαν κρυμμέναις τόσαις καλλοναῖς;... Ὅταν ἔπεσαν ὅλαις στὴ θάλασσα κ' ἐσκορπίσθησαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἄρχισαν νά παίζουν: ἔδιναν γροθιὲς στοῦ νερό, ἔβρεχεν ἢ μιὰ τὴν ἄλλη, ἐσηκίωνοντο ὁλόρθες καί ξαναβουτοῦσαν πάλι, ἐφώναζαν, ἐγελοῦσαν, ἐκτυποῦσαν τὰ χέρια τους, ἔχασαν κάθε φόβον μὴν τίς ἰδῇ κανεῖς καί δὲν ἐφρόντιζαν παρὰ πῶς νά γελάσουν, πῶς νά διασκεδάσουν περισσότερο. Ἡ διασκεδάσις αὐτὴ τίς ἔκαμε νά ξεχάσουν καὶ φαγὶ καὶ ἀνάπαυσι καὶ μισὴ ὥρα

πλέον εξακολουθοῦσε τὸ γλέντι, ὅταν ἡ μεγαλειότερη ἀπ' ὅλαις τις ἐνθῆμιζε πῶς ἦταν πιά καιρὸς νὰ βγοῦνε· τὰ κορίτσια ὁμῶς εἶχαν ξετρελαθῇ καὶ μὲ τις πολλαῖς φωναῖς τῆς Καλῆς τοῦ Κώστα ἀπεφάσισαν τέλος ν' ἀφήσουν τὸ νερό. Ἐν τούτοις ἡ πρῶταις ποῦ βγήκαν, ἄρχισαν νὰ ρίχνουν ἄμμο ἀπάνω σ' ἐκείναις ποῦ ἐβγαίναν κατόπιν καὶ τις ἀνάγκαζαν νὰ ξαναβουτοῦν στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ φύγῃ ἀπ' ἐπάνω των ἡ ἄμμος. Ἀλλαις φωναῖς, ἄλλα γέλια, ὡς ποῦ ἡ Καλὴ τις εἶπε πῶς δὲν θὰ ἔμενε καιρὸς νὰ φᾶνε καὶ ν' ἀναπαυθοῦν· κ' ἔτσι μία-μία ἄρχισε νὰ βγαίνει, ἐνῶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ ἀγαλματένια σώματά των ἐπεφταν ἡ σταλαματιές σὰν χονδρὰ διαμάντια. Τέλος ἐντῦθηκαν καὶ ὅλαις μαζί, χεροπιασμέναις, εὐθυμες καὶ τραγουδῶντας ξεκίνησαν πρὸς τὴ βαλανιδιά. Ὑστερα ἀπὸ τὸν κόπο τοῦ θερισμοῦ καὶ τὰ τρελὰ παιγνίδια των στὴ θάλασσα, μὲ μεγάλη ὄρεξι ἔφαγαν τὸ φτωχικὸ τους γεῦμα καὶ ὕστερ' ἀπ' αὐτό, κάθε μιὰ ἐκεῖ ποῦ βρέθηκε ἔγειρε καὶ ἀπεκοιμήθη. Ἐνα λεπτὸ ἀεράκι τῶρα ἐφυσοῦσε ἐπάνωθι τους καὶ ἀνέμιζε ἐλαφρὰ τις ἄκρες τῶν λευκῶν μαντηλιῶν τους κ' ἐδρόσιζε τὰ ροδόκρινα πρόσωπά τους.

Ὁ Γιάννης τοῦ Γιαλοῦ, ποῦ παραμόνευε παραπέρα, δεμένος ἀκόμη ἀπὸ τὸ χαμόκλαδο μὲ τὴν κλωστή, ἅμα ἀντελήφθη πῶς τὰ κορίτσια κοιμοῦνται, ἐσηκώθη νὰ βεβαιωθῇ καὶ μὲ τὸ σήκωμα ἐκόπη ἡ κλωστή ποῦ ἦταν δεμένος! Ἐστράφη κ' ἐκύτταξε, ἔσυρε τὸ πόδι του, τὸ εἶδε ἐλεύθερο καὶ ἔμεινε κατάπληκτος. Ὁ ἐλαφρὸς κρότος ἀπὸ τὸ σπάσιμο τῆς κλωστῆς καὶ τὸ ἀνατίναγμα τοῦ ξηροῦ θάμνου τοῦ ἐφάνησαν σὰν βροντὴ μὲ κεραυνό, ἐνόμισε πῶς εἶχε κάμει ἔγκλημα κ' ἐσηκώθη στὰ νύχια τῶν ποδαριῶν του, κατατρομαγμένος καὶ μὲ γουρλωμένα μάτια, νὰ ἰδῇ ἂν δὲν ἐπῆρε εἶδησι κανεὶς· καὶ ἀφοῦ ἐπέισθη, πῶς ὅλαις ἡ γυναῖκες κοιμῶνταν, στὴν ἀρχὴ μὲ σιγανὰ βήματα, ἔπειτα μὲ πηδημάτα σὰν τῆς ἀρκούδας, ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά. Προτοῦ φθάσῃ ἀκόμη στὴν ἄμμουδιάν, τρέχοντας ἐξήτησε νὰ βγάλῃ τὴ βράκα του, ἀλλὰ τὸ πόδι του ἐμπερδεύθηκε στὸ πουζοῦνι τοῦ βρακιοῦ, καὶ σκουντουφλᾷ καὶ πέφτει φαρδὺς πλατὺς ἀπάνω σὲ κάτι ξεράγκαθα. Τοῦ ἤρθε νὰ βάλῃ τις φωνές, ἀλλὰ ὁ φόβος μὴ τὸν νοιώσουν τὰ κορίτσια καὶ τὸν ξαναδέσουν, τὸν ἔκαμε νὰ μὴ βγάλῃ μιλιὰ καὶ ἄρχισε νὰ βγάινῃ τ' ἀγκάθια ποῦ τοῦ εἶχαν μπηχθῇ στὰ γυμνά του κανιὰ. Σκυμμένος καθὼς ἦτον δὲν εἶδε μιὰ σκαμπαδία, ποῦ εἶχε πλησιάσει στὸ γιολό, παρὰ ὅταν ἐσηκώθηκε ἀπὸ χάμω κ' ἐξεκίνησε τρέχοντας, ἀντίκρυσ ἀνθρώπους ξένους καὶ ἀγνώστους καὶ ἀπὸ τὴν τρομάρρα του ἐσήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια κ' ἐστάθη μονομιᾶς καὶ τοὺς ἔβλεπε μὲ γουρλωμένα μάτια σὰν νὰ ἔβλεπε τοὺς ἐξαπεδῶ. Οἱ ἄνδρες τῆς σκαμπαδίας, ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἐπήδησαν στὴν ἄμμο καὶ ὁ ἀρχηγός των, ἅμα εἶδε τὸν Γιάννη τοῦ Γιαλοῦ, ποῦ ἐστέκετο σὲ κείνην τὴν κατάστασι, μισόγυμνος καὶ τρεμουλιασμένος, ἔβαλε τὰ γέλια:

— Ἐλα δῶ, μωρέ, τοῦ φωνάζει, ἔλα δῶ!

Ὁ Γιάννης τοῦ Γιαλοῦ, τρέμοντας σὰν τὸ φύλλο, ἐπλησίασε τὸν ἀρχηγό.

— Ποῦ εἶνε, μωρέ, τὰ κορίτσια, ποῦ κολυμποῦσαν ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα; ἐρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς μὲ θυμό.

Ἡ γλῶσσα τοῦ Γιάννη εἶχε δεθῇ καὶ δὲ μπορούσε νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸν τρόμο του.

— Μίλιε, μωρέ, μὴ φοβᾶσαι, δὲ σοῦ κάνω τίποτε, — εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν μὲ μαλακώτερη φωνή; — Πῶς σὲ λένε;

«Τρέχοντας ἐζήτησε νὰ βγάλῃ τὴ βράκα του...»

Ὁ Γιάννης τοῦ Γιαλοῦ ἐπῆρε θάρρος ἀπὸ τὸν καλύτερο τρόπο τοῦ καπετάνιου καὶ κατώρθωσε νὰ μιλήσῃ μέσα στὰ δόντια του.

— Γιάννη...

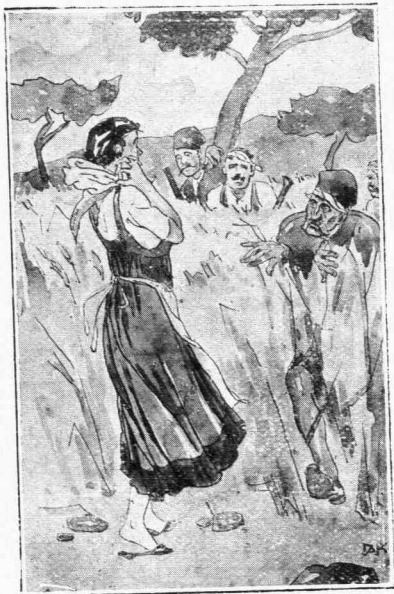
— Πές μου, λοιπόν, Γιάννη μας, τί γενῆκαν τὰ κορίτσια ποῦ ἦταν ἐδῶ κ' ἐκολυμποῦσαν; ἐρώτησε ἄλλη μιὰ φορά ὁ ἀρχηγός.

— Ἀπὸ κάτω ἀπὸ κείνη θὰ τὴν βαλανιδιά εἶνε ξαπλωμέναις... εἶπε ὁ Γιάννης τοῦ Γιαλοῦ μὲ πολὺ κόπον.

Ἄλλη ξαπλωμένη, ἄλλη μὲ τὸ πλάγι καὶ κάθε μιὰ μὲ ἰδιαίτερη στάσι, ἀνεμιζόμεναις ἀπὸ τὸ θροσερὸ ἀεράκι τοῦ πελάγους καὶ

νανουριζόμεναις ἀπὸ τὸν ἐλαφρὸ ψίθυρο τῶν φύλλων τῆς βαλανιδιάς, ροδοκόκκινες ὄλαις, ἐκοιμῶντο στὸν ἥσυχιο ξένοιαστες.

Πρώτη ἐξύπνησε ἡ Καλὴ τοῦ Κώστα ἀπὸ ἓνα θόρυβο, ποῦ ἄκουσε γύρω. Ἐπροσηκώθη καὶ ἀκούμπησε τὸν ἀγκῶνα τῆς ἐπάνω στὴν πέτρα, ποῦ εἶχε γιὰ προσκεφάλι τῆς, καὶ μὲ τρομαγμένα μάτια ἐκύτταξε ὁλόγυρά τῆς. Δώδεκα ἄνδρες ἀρματωμένοι μὲ γιαταγάνια

« Παναγία μου ! ἐφώναξεν ἡ Καλὴ τοῦ Κώστα κ' ἐπετάχθη ἐπάνω . . . »

καὶ τρομπόνια εἶχαν πιάσει ὅλα τὰ πόστα κ' ἐπρόβαλλαν τὰ κεφάλια τῶν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ γύρω στάχυα ἄγριοι καὶ φοβεροί.

— Παναγία μου ! — ἔβαλε μιὰ κραυγὴ ἡ Καλὴ τοῦ Κώστα κ' ἐπετάχθη ἐπάνω. Στὴν κραυγὴ τῆς ὅλα τὰ κορίτσια ἐξύπνησαν ἔντρομα καὶ στὴ στιγμὴ εὐρέθησαν ὁλόρθα· ἀλλὰ, στὸν ἴδιο καιρὸ, καὶ οἱ ἐπιδρομεῖς ὥρμησαν ἀπὸ τὰ κρησφύγετά των καὶ τὰ ἐπερικύκλωσαν.

— Μὴ φοβᾶσθε, κορίτσια ! εἶπε μὲ σοβαρότητα ὁ ἀρχηγός, ἓνας ἄνδρας ἡλικιωμένος μὲ ψαρὰ χονδρὰ μουστάκια, ἡ θεὰ τοῦ ὁποίου ἐνέπνεεν ἐμπιστοσύνη. — Μὴν τρομάζετε, δὲν θὰ σᾶς πειράξῃ κανεὶς.

Μὲ ὅση ὁμως γλυκύτητα καὶ ἂν ἐπροσπάθησε νὰ τὰ εἰπῇ αὐτὰ ὁ

ἀρχηγός, τὰ κορίτσια εἶχαν βάλσει πιὰ τίς φωναίς καί τὰ κλάμματα καί δὲ μπορούσαν νὰ κρατηθοῦν. Μερικὰ ἐδοκίμασαν νὰ ὀρμήσουν διὰ νὰ διασπάσουν τὴν κύκλωσιν, ἀλλὰ ἀμείλικτοι οἱ ἄνδρες τ' ἀνεχαίτισαν, χωρὶς νὰ βάλουν ὅμως καὶ χέρι ἀπάνω των. Καί, σὰν τ' ἀγρίμια στὸ δάσος, ποῦ πιάνει πυρκαῖά, καὶ προσπαθοῦν νὰ εὔρουν διέξοδο γιὰ νὰ σωθοῦν, ἔτσι καὶ τὰ κορίτσια ἔτρεχαν ἀλλόφρονα, πότε σὲ μιὰ διεύθυνσι, πότε στὴν ἄλλη πασχίζοντα νὰ ξεφύγουν. Ἡ

« Μέσα δὲ δυὸ στίχους ποῦ ἐσχημάτισαν τὰ ἔνοπλα παλληκάρια . . . »

ἀνθρωπίνῃ ὅμως ἄλυσίδα σιγὰ-σιγὰ τὰ περιέσφιξε μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ἐμαξεύθηκαν ὅλα γύρω-γύρω στὸν κορμὸ τῆς βαλανιδιάς καὶ χωρὶς ἀντίστασι πλέον, ἔπεσαν στὰ γόνατα καὶ ἄρχισαν μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ ἱκετεύουν τοὺς ἐπιδρομεῖς νὰ τὰ λυπηθοῦν καὶ νὰ μὴ τὰ βλάψουν. Ἀφοῦ καὶ πάλιν ὁ ἀρχηγός τὰ ἐδεδαίωσε, πῶς δὲν ἔχουν νὰ πάθουν τίποτε, καὶ τίς ἐμέτρῃσε μὲ τὸ βλέμμα του, ἐστράφη πρὸς τὴν μεγαλυτέραν, τὴν Καλὴν τοῦ Κώστα, καὶ τῆς εἶπε μὲ ἐπίσημον καὶ προφητικὸν τόνον:

— Ἀκουσε, σὺ κοπέλλα μου, καὶ βάλε το καλὰ στὸ νοῦ σου:

Τὰ κορίτσια ἀπ' ἐδῶ μᾶς χρειάζονται, γιατί ἔχουμε μεγάλη ἔλλειψι ἀπὸ γυναῖκες στὰ Ψαρά, καὶ θὰ τὰ πάρουμε θέλουν δὲ θέλουν... Νά, τὰ καράβια μας στὸ λιμάνι, ποῦ στέκονται στὰ πανιά καὶ μᾶς περιμένουν νὰ τοὺς τὰ πᾶμε. Κανεῖς δὲν θ' ἀγγίξῃ χέρι ἀπάνω τους, καὶ ὅταν φθάσωμε στὰ Ψαρά θὰ τὰ παντρέψωμ' ἐκεῖ καὶ θὰ πάρουν τοὺς καλύτερους νηοὺς ποῦ ἔχει ὁ τόπος μας καὶ θὰ γείνουν ἢ καλύτεραις νοικοκυράδες τοῦ νησιοῦ μας. "Ανοίξε τ' αὐτιά σου κι' ἄκουσε αὐτὰ ποῦ θὰ σοῦ πῶ: ἅμα ἰδῆς τὰ καράβια καὶ σηκωθοῦν στὰ πανιά, θὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ πᾶς νὰ εἰδοποιήσῃς τοὺς γονεῖους καὶ τοὺς συγγενεῖς τῶν κοριτσιῶν καὶ νὰ τοὺς πῆς νὰ μὴν ἀνησυχοῦν διόλου, πῶς τὰ παιδιὰ των δὲν θὰ πάθουν κακὸ, πῶς δὲν θὰ τὰ χάσουν, καὶ ὅποτε θελήσουν, μποροῦν νὰ ἔρχονται στὰ Ψαρά — μακρυὰ δὲν εἶνε — νὰ τὰ βλέπουν καὶ θὰ εὐχαριστηθοῦν ποῦ θὰ ταῦρουν ἀποκαταστημένα καὶ εὐτυχισμένα!

Καὶ ἀποταθεῖς στὰ κορίτσια:

— Καμμιὰ ἀντίστασις σας, κορίτσια, δὲν θὰ σᾶς ὠφελήσῃ, γιατί ἔχομε ἀπόφασι καὶ στὰ χέρια, ἂν γεῖνῃ ἀνάγκη, νὰ σᾶς σηκώσωμε. Λοιπόν, καιρὸ δὲν ἔχομε νὰ χάνωμε, γιατί ἂν πάρουν εἰδησι οἱ δικοί σας καὶ θελήσουν νὰ μᾶς ἐμποδίσουν, εἶνε φόβος μὴ χυθῇ αἷμα, κι' αὐτὸ δὲν τὸ θέμε 'μεῖς.

Τὰ κορίτσια ἄρχισαν τοὺς λυγμοὺς καὶ τὰ κλάματα καὶ δὲν ἔκουνοῦσαν ἀπὸ τὴ θέσῃ τους. Βλέποντας αὐτὰ ὁ ἀρχηγός, ἔκαμε στοὺς ἄνδρες ἓνα ἀπότομο κίνημα μὲ τὴν κεφαλὴ του πρὸς τὸ μέρος τῶν καραβιῶν καὶ μὲ φωνὴν πιὸ δυνατὴ καὶ πιὸ αὐστηρὰ εἶπε στὰ κορίτσια ν' ἀφήσουν τὲς κλάψαις, γιατί δὲν ἔχει καιρὸ νὰ χάνῃ ἄδικα· καὶ τότε ἀπὸ τὸν ὀμιλο τῶν κοριτσιῶν μιὰ ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα καὶ μάννα, ἔκαμε τὴν ἀρχὴ καὶ ἀπεσπάσθη, καὶ μὲ τρεμουλιαστὸ βῆμα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιάς. Δειλὰ-δειλὰ ἔπειτα καί, σκουπίζοντας μὲ τίς ποδιές των τὰ μάτια, ἀκολούθησαν σὰν ἀρνάκια καὶ ἡ ἄλλαις, μέσα σὲ δυὸ στίχους ποῦ ἐσχημάτισαν τὰ ἔνοπλα παλληκάρια, καὶ ὅλοι μαζί ἐξεκίνησαν...

Ὅταν μετὰ μία ὥρα οἱ θεριστάδες ἔφθασαν λαχανιασμένοι στὴν ἀκρογιαλιά, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχαν φτερουγίσει διὰ παντός τὰ ὠραῖα κορίτσια τοῦ νησιοῦ των, τὰ πρὶν φαριανὰ καραβάκια ἦσαν πλέον ἀνοιγμένα στὸ πέλαγος μακρυὰ, μακρυὰ...

(1916)

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Εἰς ἀνυπόφορον ψεύστην

Τόσες ψευτιές μᾶς πούλησες καὶ τόσα παραμύθια
ποῦ ψέμμα 'μοιάζει ἂν γελασθῇς νὰ πῆς καὶ κάποια ἀλήθεια!

ΣΑΤΑΝΑΣ